

«St. Olav utkommer en gang ukentlig. Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontorer eller direkte, skriftlig i ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2.50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, for utlandet tillegg av vedk. lands avisporto. Oppsigelser må være eksp. i hende seinest 14 dager før hvert kvartalskifte. Annonser må være innsendt innen søndag aften, manuskript innen fredag aften. «St. Olav»s telefoner: Redaksjon og ekspedisjon: 23743. Redaktøren privat 30 069. — «St. Olav»s ekspedisjon og forlag, Akersveien 5 I, er åpen hver dag kl. 10—3. Onsdag lukket. Utbetalinger kun tirsdag kl. 1—2.

INNHold: Freden og nasjonalfølelsen. — Hva er grunnen? Freiburgs erkebiskop om det tyske nederlag. — Utsyn. Spansk og norsk mentalitet. — I kikkerten. St. Olavs gate - og et apropos. — Dødsfall. — Her hjemme.

Freden og nasjonalfølelsen

«Min fred gir jeg dere, min fred etterlater jeg dere,» sier Herren. Den fred som Kristus taler om her, vet vi alle er den fred som oppnås av det enkelte menneske, ikke av menneskene som kollektivt begrep, som nasjon. Her har ennå den dag i dag et annet ord av Herren tragisk gyldighet: «Det ene folk skal reise seg mot det andre.»

Gang på gang har kulturmennesket gjort forsøk på å pasifisere verden ut fra sin egen kraft, men alltid forgjeves. Først når hvert enkelt menneske blir personlig kristen, føyer sitt liv inn under Kristi evangelium, kjemper mot seg selv og seirer over seg selv ut fra julens, påskens og pinsens hellige tanker og lære, erverver det seg den fred som er i pakt med Kristusfreden og derfor har evighetens krefter i seg og styrke nok til å kunne bygge en fredeligere verden opp enn den vi inntil nå lever i. For det menneske som har tilkjempet seg den sanne fred i sin sjel hviler trygg i forvissningen om at «Guds nåde er meg nok», og har derfor sinnsro nok til aldri å la misforståelser eller motsetningsforhold spille avgjørende inn overfor medmennesker, kjærligheten vil alltid være den sterkeste kraft i alle dets menneskelige mellomværender og det vil fullstendig ha mistet lysten til å hate og dermed også evnen til det. Det er disse mennesker som skaper det fredelige og derfor fruktbare samarbeid innenfor sin egen nasjon, og deres holdning inspirerer også forholdet til andre nasjoner. De vil alltid søke å rydde alle de misforståelser og motsetningsforhold av veien, hvis sorgelige frukt er krigen med sin følgesvenn nasjonalhate — det som i tidens løp om det uhindret får lov å bestå fjerner så mange verdifulle mennesker fra hverandre og «sønderriver båndene mellom dem», som den Hl. far har uttrykt det. Og dette hat har det forferdelige ved seg at det fortsetter selv når krigen opphører. Det bærer i

seg spiren til mer ufred og nye kriger — så meget betydningsfullere er det derfor for hver kristen som ønsker å bevare Guds etterlatte fred i sitt hjerte, at vi søker å erkjenne dette hats sanne natur og ad den vei komme det til livs.

Hva bunder da dette hat i?

Svaret er ikke vanskelig: som oftest i en overdreven og falsk nasjonalfølelse, hvis vesen på sin side i grunnen ikke er annet enn en utvidet personlig egoisme og selvovervurdering.

Men denne nasjonalegoisme er helt igjennom ukristelig. Den fullstendige likeglahet eller forakt for andre folkeslag og den overbevisning at ens eget folk er menneskehetens blomst og egentlig burde ha forretten til verdens goder, står i direkte strid med Kristi ord om at alle folkeslag på hele jorden har del i hans rike og at alle skal kunne komme til ham, Verdensfrelseren.

Vi husker også at han alltid bebreidet jødene at de næret en overdreven og hovmodig nasjonalfølelse — han sa jo således: «Dere sier at dere er Abrahams barn. Men jeg sier dere: Gud kan oppvekke Abrahams barn av disse steiner!»

Det var ord som jødene hadde vanskelig for å tåle. Men aldri gikk Kristus mot ekte fedrelandskjærlighet. For Jesus av Nasaret elsket sitt land og sitt folk med en inderlig kjærlighet. Først skulle hans eget folk nyte godt av Guds ord og velsignes av ham og hedningene nyte de brødsmler som falt fra dets bord. Hvor ofte ville han ikke samle Jerusalems barn «som en høne sine kyllinger»! Og det ligger sikkert en dyp mening i at det på hans kors, trass i jødene protester, sto: jødene konge. Han ville dø som Davidsønnen.

Fedrelandskjærligheten er like så berettiget som selvkjærligheten. Vi vet jo fra religionsundervisningen at vi ikke bare må, men skal elske det

Hva er grunnen?

Freiburgs erkebiskop om det tyske nederlag

Umiddelbart etter kapitulasjonen 8. mai 1945 utsendte erkebiskopen av Freiburg Conrad Gröber, et hyrdebrev, hvori han søker å lodde det tyske nederlags bunn og trekke retningslinjene opp for framtiden. Det er et meget interessant dokument, ikke minst for katolske trosfeller. Vi skal derfor gjengi det her i dets hovedtrekk:

Hvilke var de dypere grunner til krigen og nederlaget — de årsaker som må klarlegges og fjernes, før det kan bli fred og forståelse mellom nasjonene? Svaret er ikke vanskelig: den dypeste grunn var uten tvil den nye verdensanskuelse, som ble tvunget inn på folk og som, i følge det de maktavende skrev allerede i 1939, ved siden av nye og fryktelige våpen og en uovervinnelig hær skulle garantere seiren. Det var en profeti som skulle vise seg å være et bedrag. Det hevner seg alltid når mennesket i sin kortsyntet vil løfte framtidens slør!

Denne nye verdensanskuelse tok sitt utgangspunkt i rase og blod som betingelse for så vel det enkelte menneskes som folkeslagenes skjebne. Blant disse raser inntar den nordiske germanske en særstilling på grunn av sine praktfulle anlegg og edle impulser som beviser at den må være kalt til å herske over andre mindre verdifulle raser. Det ble hevdet at denne rase særlig åpenbarte seg i det tyske folk, spesielt de nordtyske stammer, mens det i syd fantes mere oppblandet blod.

Med denne overvurdering av rase og blod ble det drevet den reneste kultus og en forgudet direkte dette utvalgte folk. Gud ble ganske visst nevnt fra og til, også

det uklare begrep «forsynet» — men det var ingen kristen tanke forbunnet med dette. Det evige, tyske folket erstattet den evige, uendelige Gud og dermed var all sann religiøsitet opphørt. En hevdet at det å tjene sitt folk tro og offervillig var den eneste hellige gudstjeneste — en forfalt til den rene avgudsdyrking, som forvekslet Gud og verden og satte myten, d. v. s. en ideologi som forandrer seg etter omgivelsene, tiden og forholdene, i stedet for åpenbaringen, den sanne forpliktende tro. Denne moderne, gudløse materialisme fornektet selvfølgelig også sjelens udødelighet og aksepterte bare det enkelte menneskes fortsatte liv i slekten og folkefellesskapet. Mennesket har utelukkende sin oppgave her på jorden hvor det også har sin fysiske og psykiske opprinnelse. Det fantes ingen guddommelig årsak utenfor verden som skapte liv.

Dermed var en ferdig med kristendommen unntatt for så vidt som en stemplet og forkastet den som en jødereligion. Verden trengte ingen forløser da mennesket av naturen var godt og arvesynden en artfremmed villfarelse, påtvunget våre tyske forfedre fra østen. Den eneste eksisterende synd var synden mot rase og folk. Kristendommen var en forbannelse som hvilte over folket og i skolene ble den tyske kristne lært ut fra dette synspunktet.

Vel stod det i partiprogrammet at «bevegelsen» hviler på «den positive kristendoms grunn» og vel var dens første storpolitiske handling å avslutte et konkordat med paven, men begge deler viste seg etter hvert å være et bevisst planlagt bedrag mot offentligheten. Den po-

i oss som har verdi. Og til det hører både vår slekt og vårt fedreland, som jo begge er gitt oss av Guds faderhånd.

Gud har skapt så mange underfulle store og små land med store og små folkeslag. Hver av dem er av Guds godhet utstyrt med sin særpregede skjønnhet og sine særpregede gaver. Det ene land har fjell og bergverksdrift, det andre fruktbare marker som i høstens tid gir menneskene av jordens rikdommer til livets opphold. Det ene land har en kraftig og handledyktig befolkning med vel utbyggede organisasjoner — det andre landet er kan hende fattig på både mennesker og naturgoder, men til gjengjeld er kanskje dets innbyggere åndelig sterkt utrustet og gjør en innsats på vitenskapens og kunstens områder som verden ikke ville kunne unnvære.

I korthet sagt: Laudate Dominum, omnes gentes — priser Herren, alle folkeslag! Det har iallfall vært Skaperens hensikt.

Vi kan ikke forhindre at begjær og misunnelse og falsk nasjonalfølelse bringer så usigelig megen ulykke

over jordens folk. Men i oss selv og i vår omgangskrets, i hjemmet og på arbeidsplassen kan vi arbeide på å få det forferdelige og skjebnesvangre nasjonalhat bort! Her har pressen et stort ansvar fordi den kan utrette så meget godt og rekke så langt, og likevel ikke alene unnlater å virke positiv men også hisser stemningen opp ved å bringe nyheter og andre meddelelser i en form som bare gjør mer skade og sår mer ufred og ufordragelighet. På sensasjonens alter er mange menneskeliv ofret — fler enn på selv de mest blodtørstige gamle guders offersteder. Freden ville bli sikret den dag hvor det ble lagt et målbevisst arbeid på om å gjøre mennesket oppmerksom på hva vi skylder de enkelte nasjoner, hver enkelt nasjon, for innsats på de religiøse, vitenskapelige og kunstneriske områder. Gud har plantet hver nasjon som trer i sin hage og hver gir frukt til felles beste.

A minne verden om dette nå, i denne vanskelige tid vi lever i, er sann katolsk aksjon, kjærlighetens aksjon mot hatets gift.

(Etter F. F. M.)

sitive krevtendom vi representerer ble betegnet som negativ og forkastelig og konkordatet var ikke mer enn «en bete papir» og derfor ikke forpliktende. Å delta i en katolsk gudstjeneste eller i en prosesjon ble betraktet som opposisjon og var derfor direkte farlig, og det ble krevet at alle som hyllet den nye ideologi og sto i en offentlig stilling — f. eks. som lærer — hadde plikt til å melde seg ut av kirken.

På moralens område var kun det viktig som var til nytte for folket, enten det nå svarte til Guds og samvittighetens bud eller ikke. Det evige folk var ene målet og målestokken — en satte forgudelsen av folket i stedet for den lenge av filosofene doserte forgudelse av jeg'et. Idet en påberopte seg den gammel-germanske tenke- og væremåte uten å forstå at de to årtusener som lå imellom hadde frambrakt en hel annen mentalitet, doserte en hat i stedet for den kristne nestekjærlighet, hevni i stedet for tilgivelse og forsoning, fanatisme istedetfor rolig overlegg — og de lidenskaper som hittil var blitt set på som tilhørende et lavere utviklingsnivå av nærmest dyrisk art ble nå erklært for hellige og rosverdige som de høyeste drivkrefter. I folkets tjeneste var barbarisk mishandling, frihetsberøvelse, attentater, mord, plyndring og rov av fremmed land og eendeler ikke alene tillatt men anbefalt.

Akk Gud, hvor har vi ikke i de siste 13 år belastet vår skyldkonto med mye vondt! Det smerter meg å måtte tale offentlig om det og hvor gjerne fortet jeg meg ikke bort fra mitt folks skam og skjennsel! Etter alt denne tapte krig har avslørt fordømmer hele den forferdede verden oss, men Gud være lovet vet jeg også at det er bestemte samvittighetsløse kretser, som med djevlesk fanatisme førte sin ideologis forkastelige prinsipper ut i dens ytterste konsekvenser og derfor bærer ansvaret og skylden idet de betraktet forbrytelsene som tjenester mot folk og fedreland.

Ut fra sine falske forestillinger om den nordiske rases overlegenhet ville de ikke avvente at tingene modnedes i ro men ville som mirakelmakere rekonstruere verden i løpet av noen få år. De mente at utviklingen ville forløpe i tre faser: først et samlet land av alle de raserne folkeslag som før hadde tilhørt det tysk-romerske rike — så innlemmelse av alle germanske folk, hvoriblant de selvstendige nordiske stater — dernest et europeisk statsforbund under det nye Tysklands autoritative ledelse og til sist skulle det tyske folk beherske hele verden.

At alt dette skulle la seg gjennomføre bare ad diplomatisk vei uten krig med dem som følte seg truet var det vel ingen som regnet med. Derfor all den opprustning både åpenlyst og skjult og hele den storstilte innsamling til «Vinterhjelpen» som ikke ble brukt til å lindre nød som det ble sagt, men nesten bare til krigsmateriell. Det gigantiske mål kunne ikke annet enn begeistre ungdommen, fantastene, ærgjerrige generaler, krigsprofitørene og kortsynte nasjonalsosialister — og så viser resultatet dog at det bare var en febersyk drøm, fra hvilken man nå er våknet til en trøstesløs elendighet i byer som er bombet i grus og har begravet utallige mennesker i ruine.

Og hva nå?

Det første og viktigste er at vi erkjenner den åndelige årsak til vårt nederlag. Den nye ideologi har gjennom sine resultater dømt seg selv og er brutt sammen fordi dens grunnvoll var falsk. Det er falsk at det nordiske menneske er hevet over alle andre mennesker og derfor skal herske over verden. Det er løgn å ville gjøre folk å rase til evige guddommer og fornekte den personlige Gud som vi også gjennom vitenskapen kan erkjenne. Hvor var den illusjonære tyske Gud dog ynkelig sammenlignet med den allmektige, og hvor har ikke krigen ubarmhjertig avslørt ham og kastet ham fra tronen!

Det er løgn å fornekte troen på et liv etter dette og berøve menneskene denne tro. Nettopp nå hvor vi i vår bitre nød ikke eier annet enn vår himmelske, barmhjertige Gud vil vi bare kunne bære vår skjebne ved å klamre oss til ham og i ham søke vår trøst og støtte. Kan hende minnes også de, som nå er på flukt med broderblod på sine hender for å unngå den velfortjente straff, at det finnes de kristnes Gud!

Det er løgn å stemple kristendommen som jødisk når alle vet at jødene stilte seg fiendtlig overfor Kristus og hans lære og den urkristne menighet.

Det er løgn å forkynne en ubarmhjertig antisemitisme og utrydde et folk som i sin påtvungne motstand er blitt farligere for oss enn den største hæ.

Det er løgn at kristendommen er artsfremmed for oss tyske som jeg også har bevist i en historisk avhandling for kort tid siden.

Det er løgn at mennesket av naturen er god og det bare gis en synd: synden mot folket. Ved denne påstand har synden faktisk tatt overhånd til det forferdeligste, så våre beseirere dokumentarisk og fotografisk med letthet har kunnet påvise vår skjensel overfor hele Europa.

Det er løgn når det er blitt hevdet at det tyske menneske ikke trenger Gud og bønn, men bare sine henders kraft for å bli herre over alle negative krefter.

Nå er vi blitt slått slik som vel aldri noe folk er blitt slått og nå kan vi bare reddes ved å vende tilbake til Gud og vår kristne tro, i det vi lytter til samvittighetens stemme og lyder den allmektiges bud med ansvar overfor ham!

Vi kan ikke dreie tidens hjul tilbake, men vi kan utrydde de tidsbestemte ideer som har vist seg så skjebnesvangre og drepende. Og dette må særlig skje hos ungdommen, som en både gjennom skolegangen og ved organisasjoner har forsøkt å ødelegge. Og har vi alltid vært Gud og hans Kirke tro må det trøste og glede oss å vise at selv om vi med nederlaget har mistet usigelig mange naturlige goder og kan hende i etterkrigstiden må ofre enn mer, så har vi dog beholdt vår eneste sanne og varige rikdom: vår hellige religions skatter. La oss ydmykt takke Gud for disse uforgjengelige verdier som ingen kan ta fra oss.

For det andre må det tyske folks omvendelse til kristendommen medføre en verdig holdning i vår tilsynelatende så fortvilte stilling. Vi må ikke bryte sammen under ulykkene, men bære deres vekt med mot og fortrøstning. En behøver ikke med en tapt krig også tape sin ære, men det synes mange landsmenn å ha glemt.

(Forts.)

UTSYN

Spansk og norsk mentalitet

Madridbrev fra dr. J. Blich.

I «Morgenbladet» for 16. ds. leses følgende artikkel som gir god grunn til ettertanke.

I norske aviser som i den senere tid er kommet til Spania, ser man at der ved forskjellige anledninger er fattet resolusjoner som henstiller til vår regjering å ta skritt for å øve påtrykk og oppnå øyeblikkelig forandring av styret i Spania.

I andre lands aviser kan man lese noe tilsvarende.

Den styreform man har i Spania for tiden, er resultatet av en uhyre forbitret borgerkrig, som endte uten noen «forhandlet fred», og den er naturligvis ifølge norsk demokratisk synsmåte beheftet med atskillige mangler. På den annen side betraktes den ikke av de nåværende makthavere som endelig, men kun som basis og utgangspunkt for utvikling av friere former. Det samme synes tilfelle etter revolusjonen først og fremst i Russland, så i Brasil og andre søramerikanske republikker, og nå sist i Jugoslavia, altså et nokså alminnelig fenomen.

På en nordmann som kjenner forholdene i Spania, virker den oppfatning som er kommet til syne i norske aviser, noe livsfjern. Der er øyensynlig ikke tatt noe- som helst hensyn til den overordentlig store forskjell som eksisterer m. h. t. forhold og utvikling i de to land, og man er uten videre gått ut fra at i Spania tenker og handler man akkurat som i Norge i analoge tilfelle. Ja, hvis det holdt stikk, ville det hele være såre enkelt, men vanskeligheten ligger nettopp i at vi er høyst forskjellig og derfor ikke har lett for å forstå, at det som er helt selvfølgelig i et land, kan være helt umulig i et annet.

For å belyse med et lite eksempel hva jeg mener og sikter til, vil jeg ta et tenkt tilfelle:

Noen spaniere mener at vår alkohollovgivning er rigorøs og ufri og forlanger gjennom sin regjering øyeblikkelig forandring dithen, at salg av vin og spirituosa skal foregå på samme måte som i Spania, dvs. uten restriksjoner av noen slags døgnet rundt over alt hvor folk ferdes, handler eller tar inn.

Til et sådant forlangende ville sikkert spanjere bosatt i Norge og som kjente forholdene, ta til gjenmæle og

Takk

På familiens og egne vegne hjertelig takk for all deltagelse i anledning min kjære bror arkivar Arne D. Knudsens død på Ullevål sykehus 19. januar d. å. etter mange års sykeleie, 34 år gammel. En særskilt takk til St. Josefsøstrene i Oslo og i Porsgrunn fra avdødes hustru og små sønner for så megen kjærlig omsorg.

Pastor Ivar Hansteen Knudsen.

forsøke å opplyse sine landsmenn om at det var umulig og si, at Norge ut fra gode grunner har innført sterkt innskrenkende bestemmelser, fordi det passer best etter landets forhold og befolkningens mentalitet. Den alminnelige spanjer ville formodentlig ikke forstå det minste av dette og lage resolusjoner som kom i avisene om at i Norge var der ingen personlig frihet. Han ville ikke tro at det er nødvendig å regulere noe alkoholsalg, for han har aldri sett alkoholsmisbruk som skulle gjøre slikt nødvendig.

Hjemme i Norge vet enhver at sådan er det ikke. Alkoholspørsmålet har vært, og er fremdeles, for oss et problem som må løses ut fra våre spesielle forutsetninger, under hensyntagen til vår norske mentalitet.

Når det gjelder full frihet til alkoholfnyttelse, står nordmenene som folk langt tilbake og er helt umodne sammenliknet med spanjere. På den politiske frihets område derimot, er nordmennene de langt viderekomne og begriper ikke at hvis man plutselig pånødte Spania full politisk frihet, ville resultatet bli — såvidt det er mulig å trekke en analogi — noe tilsvarende, og meget mer sørgelig som hvis Norge plutselig innførte helt fritt alkoholsalg over alt og til alle tider.

For å greie disse problemer — å slippe friheten løs — kreves tid og tålmodighet. Det kan ikke forseres ved påtrykk utenfra.

Selvfølgelig kan der reises innvendinger mot anvendelsen av den sammenlikning som er gjort, og som enhver sammenlikning halter den. Men der kan ikke rokkes ved den kjensgjerning at spansk og norsk mentalitet er forskjellig, og at en sammenlikning ikke bare faller ut til vår fordel.

Derfor bør man avholde seg fra å lage resolusjoner som angår fremmede forhold som er ukjente og som man ikke har ansvar for. Ingensteds er forholdene ideelle, både i Spania og i Norge arbeides og strebes der i dag for å få det bestående forbedret.

Hvordan reagerer så spanjerne på sådanne angrep som nå synes så alminnelige i de allierte land?

De blir mer irritert enn imponert, og spør med rette seg selv hvorfor all denne ståhei om Spania som i de to verdenskriger var nøytral. Overfor de land som var fiender er man taus. Spania føler seg ikke særlig imponert over hva der er hendt i Polen, Bulgaria og Romania og sist i Jugoslavia. Man sier Spania er ikke totalitærstat, har ikke annektert alliert territorier, nekter ikke utenlandske journalister adgang og lager ikke vanskelige problemer hverken i Persia eller i Tyrkia.

Adressen er ydelig nok og meningen også: Spania mener seg ikke å være i noen særstilling og trenger ingen hjelp til å klare sine egne saker. Det skrik som nå lyder så fulltonig, bør stoppe, og skal der endelig skrikes, bør det iallfall først og fremst rettes mot land som det for øyeblikket passer langt bedre på.

I Norge bør vi, for vår egen verdighets skyld, avholde oss fra å ville belære en vennligsinnnet nasjon om hvordan den skal ordne sine forhold, som vi ikke kjenner og ikke har ansvar for. Heller skal vi, under vennskapelig handelssamkvem, til gjensidig nytte forsøke å lære hinannen å kjenne, for ad den vei å få vist vårt beste, som sikkert vil finne forståelse og etterlikning.

Madrid, januar 1946.

Fru Marie Andersen 75 år

En aktet og avholdt dame av St. Olavs menighet, fru Marie Andersen, fyllte 15. februar 75 år. Fru Andersen må nesten sies å ha tilhørt Kirkens første menighet her i Oslo, etter at den atter fikk feste i landet. Hun er født i Bayern og kom 5 år gammel sammen med en yngre søster og foreldrene, familien Hofermayer til Norge. Foreldrene ble med engang aktive medlemmer av det katolske menighetslivet her. Faren tilhørte kirkens syndikat i hine fjerne tider. Med sin gamle katolske tradisjon var denne familien sikkert en verdifull støtte for kirkelivet i den siste spede begyndelse herhjemme.

Barnene vokste således opp i et ekte katolsk miljø og fikk vår hellige Kirkes tro og lære i arv og eie, og de har tatt vare på disse verdier med usvikelig trokasp. To ganger ble hun enke og tre barn måtte hun forsørge. Hun har oppdraget dem alle tre til gode katolikker — hennes ene datter er således sr. Anne på St. Josefinstituttet.

Med tillitsfull gudsforhold og fromhet har hun båret alle livets tilskikkelser med et sterkt og lyst mot. Og hun har alltid hatt tid å avse til kirkens interesser. Like fra dens opprettelse var hun med i mødreforeningen og siden i St. Elisabeth-kongregasjonen. I flere år var hun leder av feriekolonien, etterat St. Elisabeth-søstrene hadde trukket seg tilbake. I menighetens arbeid for de trengende har hun ydet bidrag, ved sitt arbeid dels gjennom syforeningen, dels på egen hånd.

Fru Andersen er en av de sentrale skikkelser i vårt kirkeliv. Vi kjenner henne alle og holder av henne for hennes bramfrie og beskjedne ferd i og utenfor kirken. Og vi savner henne, når hun ikke sitter på sin plass ved messen om morgenen. Alltid har hun et lyst smil og et vennlig ord, når man møter henne. Sin store dag feiret fru Andersen hos sin datter, fru Franciska Kristensen, omgitt av slekt og venner. Hvor hun er avholdt fikk man et levende bevis på ved det veld av blomster og lykkønskninger, som strømmet inn om dagen. Om enn post festum, vil også St. Olav få sende fru Andersen sine varmeste ønsker for åremålsdagen og kommende år.

S.

I kikkerten

«St. Olavs gate» — og et apropos

Da vi leste i «Vårt Land» det stykke som sto lørdag 16. ds. og hadde som overskrift «St. Olavs gate», falt våre tanker på en liten episode som for oss knytter seg til denne gate.

For noen år tilbake traff det seg at vi bodde vegg i vegg med pastor Barratt og at vår tid og vår vei ofte falt sammen så vi slo følge St. Olavsgaten oppover. Han var en fin og klok personlighet med et varmt og forståelsesfullt hjerte, og hans uttalelser var privat aldri preget av fanatisme eller fordommer. Så var det en dag vi som vanlig fulgtes ad, og talen kom da inn på det rare i at så mange religiøse samfunn hadde sine møtesteder i St. Olavs gate. Vi sa da: «Ja, men kan vi ikke se som et

symbol og en realisering av det at «alle skal vorde ett» i det faktum at alle slik er på samme vei?» Hvortil Barratt med sitt gode smil repliserte: «De mener at den katolske kirke ligger som målet for enden av veien?» Hvilket vi selvfølgelig ga ham rett i, hvorpå samtalen fortsatt dreiet seg om begrepet «veien» til sannheten og alt som det innebar, til vi hver gikk til sitt.

...Barratt hadde i dette tilfelle rett — mer rett enn forfatteren av nevnte artikkel i «Vårt Land». Det er nesten noe symbolsk i det at det er selve utgangspunktet som er galt: St. Olavs kirken ligger som bekjent aldeles ikke i St. Olavsgaten men i Ullevålsveien! Og når utgangspunktet svikter blir linjen naturnødvendig vakkende og usikker, hvilket i høy grad er tilfelle med alt det som i artikkelen skrives om den katolske Kirke. Men det gir oss anledning til å si at den likevel er holdt i en tone som det er velgjørende å treffe i et luthersk blad, da en jo ofte for i tiden i disse kunne møte en tendens, som nærmest synes å gå i retning av å ville provosere til en rask liten religionskrig. La det derfor med en gang være sagt at vi på vår side nærer den oppfatning at den tiden vi lever i nå må og skal stå i fredsarbeidets tegn — på alle områder, men særlig på det religiøse gjelder det nå å finne fram til det som forener, det som mennesker har felles og kan støtte hverandre med, og se bort fra motsetningene, hvis basis dessuten meget ofte er mer fordommer enn realiteter. Vi må arbeide oss bort fra det smittestoff som krigsmentaliteten er, og til det hører — i første rekke kan hende! — den mentalitet som slåss med ord som våpen! Vel er de sår som denne innstilling slår, ublodige, men derfor kan de være like smertefulle og like vanskelige om ikke vanskeligere å læge. Og om de enn ikke tærer på de legemlige krefter, så tærer de desto mer på de åndelige — og vi har sannelig bruk nok for all vår åndelige styrke i denne gjenreisningens tid, til at vi skal spille den i kampen kristne brødre seg imellom.

Men tilbake til «St. Olavs gate».

Vi nevnte den vakkende linje, den negative tendensen som bl. a. gir seg utslag i den sedvanlige begrepsforvirring når det gjelder prinsippet autoritet, som så å si alltid — også i dette tilfelle — forveksles med dikatur. At en ikke-katolikk med forkjærlighet i vår praktfulle nasjonalsang framhever — som her — den første protestants, Sverres «bragd» er jo også helt naturlig, men han må unnskyldes at vi holder oss til vår trosfelles innsats: «på det landet Olav malte korset med sitt blod».

...Men la dette være nok om det negative. Blant det meget positive i artikkelen vil vi i særlig grad framheve følgende:

«St. Olavskirken er åpen hver dag om en vil be i en kirke. Trefoldighet litt lenger ned er alltid stengt. Det er sikkert noe med kommune, fyring, vask og penger. På det vis blir katolske kirker alltid mer inn i folks hverdagsbevissthet enn Lutherske som bare er åpen søndag fra 10—1.

Deres klokker røres også flittigere enn våre. De følger tidebønnene. Særlig er dens aftenklokker deilige. Matutin — Angelus. Dagen begynner med signende klokkeklemt og slutter med dem.

En må nevne deres store respekt for det hellige, de er opplært — javel. Men de har kristelig og kirkelig takt.

De kneler og ber, de følger med og synger. Katolikkene har ofte ønsket å skape en begeistringshær om kirken, fra korstogene og munkeordene til den katolske ungdom i Norge hvis mål er å vinne oss for moderkirken, har de hatt slike kirkebegeistrende tanker.

Og vi understreker igjen vår anerkjennelse av artikkelens prisverdige forsøk på å være rettferdig og forståelsesfull, hvilket er noe helt annet enn det for det meste høyst negative å være «tolerant», altså liberalistisk.

*

Men apropos St. Olavs gate, så gir en artikkel i Morgenbladet for 16. februar av professor dr. Einar Molland oss en annen anledning til litt refleksjon. Dens emne er Martin Luther og den er, som alt hva professoren skriver, klok og vel fundert med positiv holdning og utpreget trang til å være objektiv og sannhetstro. Han sier således i artikkelen: «For et års tid siden uttalte den kjente teolog W. R. Inge, tidligere domprost ved St. Pauls at Martin Luther var det tyske folks onde genius og en av fedrene til nazismen». Og professoren tilføyer lengere nede: «Er W. R. Inges anklage riktig? Helt grunnlos er den ikke.» På et annet sted skriver han at «vårt kirkesamfunn» jo kaller seg «den evangelisk-lutherske kirke», og fortsetter: «det er den eneste kirke som kaller seg etter et menneske».

Refleksjonen er nå denne: Vi har nylig hatt et svært oppstyr med mange avisskriverier og også direkte aksjoner i anledning av at «Keiser Wilhelms vei» oppe på Holmenkollen bærer navnet etter en tysker. Men sjenerer det virkelig ikke noen at den norske statskirke ikke alene — kfr. prof. Molland — bærer navn etter en tysker, men til og med etter en av «fedrene til nazismen»? Nå kan en jo si at det vel kan være oss katolikker uvedkommende hva statskirken kaller seg — vi går jo likevel ikke i den. Men dertil kan vi jo med god grunn svare at det sikkert er mange nordmenn som aldri eller høyst sjelden setter sine ben på «Keiser Wilhelms vei», men som ikke liker bevisstheten om at dette navn får lov til å eksistere, og derfor er med på protesten mot det.

Vi innrømmer at det er et ordentlig sprang fra St. Olavs gate til Keiser Wilhelms vei, men da de nevnte artikler fantes i den norske presse på samme dag, falt det vår tanke naturlig å ta det i kikkerten.

Fru Gertrud Abry

In memoriam.

Fru Gertrud Abry døde fredag 15. ds. på Vår Frue Hospital etter en tids sykkelighet.

Fru Abry hørte til de stille og beskjedne, til dem hvis åndelige kraft virket i den snevre krets av familie og nære venner. Der møtte vi hos henne et sterkt uttrykk av sann og ekte kristendom: et menneske som ved sin viljeinnsats — uten brask og bram — virkeliggjorde det kristne ideal. Kirken hadde vist henne målet — veien gikk hun med faste og støe steg, som bare åndelig sterke mennesker går. Overfor dette som i grunnen er så sjeldent, sto man avvepnet, ble man stille — selv dem som ikke skjønte hennes kristne verden gjorde det.

Som god kristen falt det likesom av seg selv at fru Abry skapte et godt hjem for sine; et hjem som virkelig har betydd noe for hennes barn og venner. Her var hun det faste punkt, gjenstand for ordløs men oppriktig kjærlighet og beundring. Gjennom det hun har betydd for dem som sto henne nær, har hun kanskje vært til større gagn for Kirken og samfunnet enn den man i farten blir oppmerksom på.

Disse minneord synes jeg vi skylder henne som takk for hva hun utrettet.

Requiescat in Pace.

Erling Mikkelsen.

Karen Meidell

In memoriam.

Atter har klokken ringt for en av våre kjære troesfeller, frøken Karen Meidell, som døde 10. februar d. å. henved 85 år gammel.

Det tynnes sterkt i rekkene blant veteranene i Kirken i den senere tid. Uvilkårlig spør vi: Hvem skal fylle deres plass? Vår tid vil dog neppe kunne gi svar på dette spørsmål. Typer av frøken Meidells støpning tilhører en forlengst svunnen tids oppfostring — en tid med sterkere krav til vilje og karakterdannelse.

Kaster vi et blikk over Karen Meidells liv, vil hun stå for oss som et lysende bevis på åndens seier over materien. I det lille skrøpelige legemet bodde det en vilje av stål, og den førte henne fram i de første rekker blant forkjemperne for en god sak. Det var i husflids-sakens renesansetid herhjemme. Hun var født i Sogn og vokste opp i et embedsmanns hjem på landet. I den tiden var det ikke så meget spørsmål om hva en ung pike skulde bli. Med hennes legemlige svakhet lå heller ikke veien så helt åpen for den unge Karen. Hun ble derfor gående hjemme de første ungdomsår og deltok, som skikk og bruk var i den tiden for unge piker, i husholdningens forskjellige gjøremål. Og hun ervervet seg en stor dyktighet og innsikt også på dette område.

Men etter hvert demret det mere og mere for henne, at hun måtte få utvikle sine spesielle evner og bryte sin egen bane. Hun var over 20 år da hun reiste til Hamar og tok middelskoleeksamen. Så ble det vevkunsten, som hadde fanget hennes interesse, hun nå ville utdanne seg i. Hun ble en meget dyktig teppeveverske, og hennes tepper har båret bud til fremmede land om norsk husflid og vevkunst. På den store St. Fransisco-utstillingen for mange år siden var frk. Meidell blant utstillerne med sine skjønne arbeider. Da hun var flyttet til Oslo med sin gamle mor, opprettet hun sin egen vevskole, som fikk en høy anseelse. Gjennom sin undervisning har hun ved sin sikre smak og sine kunstneriske evner hatt stor innflytelse på vår gamle vevkunsts gjenoppståen.

Den største opplevelse i frøken Meidells liv var dog hennes overgang til den katolske Kirke, for ca. 40 år siden. Det kan kanskje best uttrykkes slik: Fra den tid ble Kirken, den personlige kristendom, det bærende grunnlag for hele hennes liv og kilden til inspirasjon for all hennes gjerning. Hun omfattet Kirken med en urokkelig troskap og kjærlighet, og var alltid parat til dens forsvar, når det trengtes. Det ble især Domini-

kanerordenen hun følte seg mere og mere knyttet til. Hun ble meget tidlig tertier av tredje orden. I 1923 tok hun initiativet til stiftelsen av en dominikanerforening for damer, som arbeidet for Kirkens formål. Selv var hun i mange år dens virksomme leder og skapte ved sin glød og begeistring for saken et intimt samhold og en god ånd over møtene, som har vært til glede og berikelse for alle gjennom disse mange år.

Siden hun for mange år siden av helbreds hensyn måtte nedlegge sin vevskole, har hun viet sine evner og kunnskaper til Kirkens utsmykning. St. Dominikuskirken eier skønne paramenter fra hennes hånd. Etterhvert overtok hun dens utsmykning i det hele tatt. Denne sin stilling som sakristan innehadde hun i mange år, ja så å si så lenge hun i det hele tatt orket å komme seg til Herrens hus. Hun oppfylte sine plikter med en hellig nidkjærhet.

Men selv om benene sviktet frøken Meidell tilslutt fant hun seg ennå et lite apostolatt i menighetslivet ved å strikke og forarbeide barnetøy til Dominikanernes veldedighetsarbeid i St. Katarinahjemmet.

Et usedvanlig virksomt og samvittighetsfullt dagsverk i Herrens vingård er tilendebrakt. Det kunne med heder vært utført av en med den kraftigste konstitusjon. Vi bøyer oss i ærbødighet overfor vår bortgangne venn for hennes livsinnsats, som alltid ble båret av en lys arbeidsglede, tross lidelsen var hennes stadige følgesvenn gjennom livet. Hun levte i sannhet opp til sin Herre og Mesters ord: «Min nåde er dig nok, ti min kraft fullkommes i skrøpelighet».

Med varm takk lyser vi fred over Karen Meidells minne.

S. Ø.

Her hjemme - -

Oslo: Mariakongregasjonen holdt sitt selskapelige møte søndag den 17. i forbindelse med pakkeauksjon. Etter at vi hadde sunget vår salme, og bedt en bønn for våre døde medlemmer, ble vi alle budt et hjertelig velkommen, hvoretter man gikk over til auksjonen. Prefekten selv svang hammeren, trolig assistert av sin assistent og kasserer. Det var en anseelig haug med pakker — pene pakker — men de gikk fort fra hånden, for budene kom villig og kjapt og kappestriden mellom de kjøpelystne utløste megen latter og moro. — Ved bordet ble det først framlagt en del forslag av mer «intern» natur, og så — skulle man si farvel til sin preses pastor Taxt, som er forflyttet til Bergen.

Prefekten uttrykte sin takknemlighet for den måte pastor Taxt har forstått å vinne tillit og tilfretshet blant medlemmene, og at det var med vemot man nå sa farvel, hvortil forsamlingen ga sin fulle tilslutning. Pastoren takket og ga oss noen alvorlige og hjertelige ord til avskjed.

Så kom underholdningen ved Ragnhild Carelius, der som vanlig ble mottatt med stor takknemlighet og vakte veldig jubel. Til slutt sang man aftensalmen, og skiltes med den katolske hilsen.

Deltager.

Oslo: St. Olavlaget i St. Olavs menighet hadde generalforsamling søndag 10. februar. Den var meget godt besøkt. Ved styrebordet presiderte formannen arkitekt Kollerud, viseformann G. How, kasserer Karl Abry, sekretær frk. Solveig Siggerud, styremedlem frk. Ingeborg Endresen. Direktøren, sokneprest Sund, var også tilstede. I salen bemerkedes enn videre en fyldig representasjon for de herværende geistlige. Etter at formannen hadde ønsket velkommen og Olavssangen var blitt sunget leste sekretæren opp årsberetningen hvorav framgikk at det var blitt avholdt 6 styremøter, hvorav to

sammen med Halvardslaget. Før jul holdtes to familieaftener, den ene med foredrag av sokneprest Høegh og gammel kirkesang av St. Olavs kirkekor — den andre med foredrag av frk. Sigrid Øde og kapteinloytnant Wright og sang av fru Karen Sundt. Da formannen, lektor Joys, måtte reise til Bergen ble det avholdt ekstraordinær generalforsamling i forbindelse med familieaften til valg av ny formann. Valgt ble arkitekt Kollerud som dog betinget seg bare å stå perioden ut da hans arbeid og mange tiltitshverv la hindringer i veien for et effektivt virke. Etterpå var det foredrag av pastor Parthe og opplesning av Stig Vanberg. De tradisjonelle julefester fant likeledes sted og hadde som de andre møter vunnet god tilslutning. Etter årsberetningen oppleste kassereren regnskapet og fikk decharge. Etter en ansiående tale av formannen om betydningen av en aktiv foreningsinnsats gikk en til valg. Formann ble Alfred Taxt, som øvrige styremedlemmer valgte Storheim, frkn. Siggerud og Rydberg og fru Sinding. Suppleanter ble Øyvinn Olafsen og frk. Duschek. Med akklamasjon gjenvalgte frk. Müller til revisor. Som medlem av centralstyret valgtes Alfred Taxt — som representanter til landsmøtet: Mikkelsen, Kollerud og Oivinn Olafsen. — En gikk så over til å drøfte Fellesrådet, det foreslåtte nye organ for et effektivt samarbeid mellom foreningene og Wilfred Fiala oppleste en klar og grei redegjøring for det planlagte arbeid. Det utspant seg en langvarig og inngående diskusjon om dete emne, hvorav det tydelig framgikk at saken ikke var tilstrekkelig belyst, så arkitekt Kollerud fikk alminnelig tilslutning da han foreslo dens utsettelse. — Til slutt takket sokneprest Sund formannen for hans glimrende innsats, idet han beklaget at han syntes hans tid ikke tillot ham å fungere videre. Samtidig ønsket soknepresten den nye formann og det nye styre velkommen og håpet på et godt og fruktbart virke framover. — En gikk derpå over til det selskapelige samvær som ble meget hyggelig og lagets tradisjoner verdig.

Oslo: Teatergruppen hadde en temperamentsfull generalforsamling 11. februar. Det var meget godt fram møte med direktøren pastor Duin og styret i spissen. Styret har dette året bestått av Kr. Tangstad, formann, Adelaide Jørgensen, sekretær, Erl. Mikkelsen, kasserer samt styremedlemmene Kr. Raude og Ingrid Arnesen. Årsberetningen ble opplest og omfattet en nyoppførelse: «Kierlighed uden Stromper» og en reprise «De attergløymde». Etter at årsberetning og regnskap var godkjent gikk en over til valg. Tross sterke oppfordringer til å fortsette ønsket Tangstad å trekke seg tilbake fra formannsstillingen. Ny formann ble Kr. Raude — det nye styret ble bestående av Leif Aasland, B. Nylund, Else Tangstad og Gerd Orfjeld med André Bongard og Erik Gunnes som suppleanter. Regissor ble Kr. Tangstad, gardebeforvalter Ingrid Arnesen. — En behandlet dernest forslaget om tilslutning til Oslo katolske foreningers fellesråd. Etter en del debatt ble det vedtatt å støtte opprettelsen av et slikt råd, men en ønsket en nærmere redegjørelse for hva rådets virkeområde egentlig skulle være for en tok endelig stilling til det. — Under posten «eventuelt» dreide den meget livlige diskusjon seg hovedsakelig om en instruktors rettigheter overfor de kunstneriske resultatene og forpliktelser overfor styret og lovene. Med sterk støtte av direktøren, pastor Duin, ble det fastslått at forpliktelsene er større enn rettighetene. — Ved bordet etterpå takket den nyvalgte formann først Tangstad for det store og oppoffrende arbeid han alltid hadde nedlagt og trakk dernest rettingslinjene opp for sitt eget virke hvorav et av de viktigste mål var å imøtekomme medlemmenes interesse for scenisk opptreden. EKKO.

Oslo: Katolske Studentlag hadde sitt annet møte i vårsestret onsdag den 13. februar. Møtet kan en vel nærmest betegne som et interessant «9. april-aften», da denne historiske datoen stod i midtpunktet for aftenens kåserier. Riktignok ble den betraktet fra forskjellig synsvinkel og under forskjellig historisk perspektiv. Med utgangspunkt i biskop Berggravs siste bok «Kirkens ordning i Norge», ga pater Thorn tilhørene et innblikk i den politiske og kirkelige omveltningen som fant sted den 9. april 1537, da et nytt styre og en ny tankeretning ble påtvunget landet av fremmede. Med dette

som bakgrunn trakk han en interessant og levende parallell til den tyske invasjon på den samme datoen i 1940, som førte til kirkekampen den norske statskirken hadde å utkjempes under okkupasjonen. Han pekte på likheter i problemer og likheten i kampen, kampstilling på to fronter, utad mot inntrengerne og innad mot overløperne, de politiske værhanene. Det skulle vel være unødvendig å si at kaseriet var vel gjennomarbeidet. Pater Thorn har jo nesten gjort emnet om den norske kirken og utviklingen innenfor den til sitt spesialområde, så han var også denne gangen på «hjemmebane». Pater *Vanneufville* holdt deretter et fengslende kåseri om sin spennende flukt den 9. april 1940. Pateren mente at han nok skyldte sine mange venner en forklaring på sin hurtige forsvinnen. Han gjorde rede for årsakene og opptakten til flukten og for de mange hendinger under den. Men pateren innskrenket seg ikke til å skildre de rent ytre begivenhetene. Interessant og levende var hans skildring av de øvrige sinnsstemning, og med en dikters fantasi og elegance tolket pater *Vanneufville* sine innerste følelser på denne dagen, da han så umiddelbart opplevet Norge som en mor. Effektiv og gripende var hans betoning av denne spenningen mellom La Norvége, det bildet en dannet seg av dette landet sett utenfra og Norge, landet, naturen og folket opplevet og betraktet innenfra. Pateren høstet et langt og fortjent bifall for det utmerkede kåseriet. — Den kunstneriske underholdningen var også denne gang lagt i de beste hender. Fru *Myhres* sang og musikk ga tilhørerne prøve på fin kunst og hennes repertoar spente over et stort felt, hun sang både norske, svenske og russiske folkemelodier. — En hygget seg deretter ved bordets gleder. Et strålende innslag i denne kamerataften var den utlodningen som pater *Vanneufville* hadde stilt seg i spissen for til innkjøp av papir til nødlidende studenter i Holland og Belgia. Dominikaneren, «tiggermunken», utfoldet seg her i all sin storhet. Med en lykkelig kombinasjon av humor og utmerket økonomisk sans formådde han å gjøre utlodningen ikke bare til en økonomisk suksess, men også til en *underholdningsmessig* sådan, som da dannet en verdig avslutning på et stort møte.

—ge.

Stabekk: Torsdag den 7. februar holdt St. Olavslaget årets første medlemsmøte i prestegården. Formannen innledet møtet og rettet en takk til det gamle styre for vel utført arbeid i flere år, samtidig som han takket på det nye styres vegne for tilliten. Styret er besjelet av den beste vilje til å gjøre sin innsats, men han formante samtidig medlemmene til å støtte det ved størst mulig fram møte til sammenkomstene. Dessverre fikk foredragsholderen pastor I. Knudsen frafall, men vår kjære og aldri rådløse sokneprest underholdt forsamlingen ved å gjenta sitt tidligere foredrag om Kristi Likklede, ledsaget av interessante lysbilder. Deretter gikk man til det festlig pyntede bord, hvor det ble droftet å holde en fastelavns fest tirsdag 5. mars, hvorom nærmere detaljer vil bli sendt medlemmene. Møtet ble avsluttet med en stemningsfull aftenbønn i vårt lille kapell.

Sekr. Rich. D.

Fredrikstad: Fredag 25. januar hadde Olavsforeningen i Fredrikstad generalforsamling. Det traff seg så heldig at Hs. Høyververdighet biskopen akkurat var til stede, og det gjorde møtet til en god fest. Årsberetning og valg ble greit unnagjort under formannens, herr *Oyvind Kristiansens* ledelse. Økonomisk sett var det foreningens beste år. Av det gamle styre fraba formannen seg avgjort gjenvalg. Valgt i hans sted ble herr *Oscar Borg Müller*. Resultatet over styremedlemmene er fru konsul *Berrum*, varaformann, ny, kasserer fru *Anna Halvorsen*, sekretær *Ragnar Plünnecke*, varamann *Karl Schwarzott* og fru *Gunhild Toresen*. Revisorer *Mère Augustine* og frk. *Josephine Andersen*. Under eventuelt leste formannen opp et brev fra konsul *Berrum*. I det meddelte han at det stigende fond nå kunne dele ut de første rentene. Kapitalen er satt i statsobligasjoner. Hs. Høyververdighet biskopen takket menigheten for dens gode innsats. Han la enhver på hjertet fortsatt å arbeide for menigheten og kirken innad og utad. Hs. Høyververdighet ville gjerne oftere gjeste St. Birgitta menighet, men om

han ikke personlig var til stede, hadde han oss alle i tankene og fulgte oss med levende interesse.

Utover kvelden var det selskapeleg samvær. Ved bordet ble det holdt en rekke taler. Dessuten fikk vi en lodig kunstnerisk underholdning ved herr *Schwarzott* og fru *Berrum*, *Astrid Borg Müller* og kirkekoret. Hele kvelden ble gjennomført i troskap mot St. Birgitta menighets gode tradisjoner både av former og hygge. Sekretarius.

Bergen: St. Elisabethsforening i Bergen er den av Bergens menighetsforeninger som har vært vedlikeholdt gjennom hele krigstiden, har trosset både blenning og brenselsinnskrenkninger, og medlemmene har tappert funnet veien i mørket — enskjønt en da aller helst ville slå seg til ro i sin egen lune kosekrok, nei — mandagene i syforeningen hadde sin trofaste skare som ikke bare lot munnene, men enn mere fingrene gå så foreningene skulle stå beredt når engang befrielsens time slo. Resultatet av dette arbeide kunne da med engang framlegges og St. Elisabethsforeningen avholdt en vellykket basar i novbr. måned, som ga utbytte både til fordel for Gamlehjemmet i menigheten, samt sin egen kasse. Basaren vakte stor oppmerksomhet på grunn av de flotte arbeider (selvsagt av førkrigs kvalitet) som den kunne by på og fikk ytterligere tiltrekning ved forskjellige gaver — dukkehus - karusell - tebord - kaffeservis, samt ikke minst tombola — og hele arrangementet ble dyktig ledet av fruene *Lorentzen*, *Vormestrand*, *Drazdiak* og *Endresen*, samt alle de assisterende damer. — Mens alt dette strev sto på fant ikke St. Elisabethsforeningens styre anledning å feire sin patronatsfest i høytidelige former, og henla dette til generalforsamlingen som så fant sted søndag 3. februar 1946. St. Elisabethsforeningen vil nå ut av den stille vegeteren under krigen og utvide både sitt virke og medlemstall, hvorfor samtlige menighets kvinner ble innbudt å være til stede på festmøtet. Deltagelsen var ganske stor (men bør dog kunne bli ennå større) og i betraktning av det store arbeidsfelt som St. Elisabethsforeningen har, anmodes menighetens kvinner å slutte sterkt opp om denne forening som har bruk for alles evner i det godes tjeneste. Formannen fru *Lorentzen* åpnet generalforsamlingen med en kort orientering av det forestående valg på ett nytt styremedlem: *Sekretær*. Denne stilling ønskes oppdelt i to grener, omfattende 1) arbeidet med N.K.K.F. hvor valget falt på fru *Kloster*; 2) foreningens indre arbeide. Her ble valgt frk. *Ingerid Dorn*. — En sangtrio besorget litt underholdning og under toner og sang av «Norge i rødt, hvitt og blått», benket man seg rundt det festlig pyntede bord og lot det, mesterlig arrangert av fru *Vormestrand* med assisterende damer, vederfares rettferdighet. Pastor *Gorissen* talte for foreningen og deretter fulgte en sang. Etter aften kortedes tiden med litt morsom høytlesning, hvoretter en liten sketsch «Hos hatteeksperten» fikk lattermusklene i sving. — En rikholdig utlodning avsluttet kvelden, som forhåpentlig gir starten til en god og fruktbringende tid for St. Elisabethsforeningen.

*

Menighetslivet i Bergen er i ferd med å gjenoppstå. For nylig hadde speiderpikene festmøte for foreldre og medlemmer med opptagelse av 12 nye speidere. Kretssjefen i Hordaland, frk. *Signe Christie* foretok opptagelsen. — Troppen teller nå 28 medlemmer fordelt på 2 patruljer, samt 1 avd. for blåmeis. — Ukemøtene tok til i høst. Troppen ønsker gjerne å komme i forbindelse med andre katolske speidertropper, både i Norge og eventuelt Danmark og Sverige.

*

Menighetens julefester var i år meget godt besøkt. Barnefestens program ble gjentatt dagen derpå for fullt hus og stor jubel. Barna selv sørget for all underholdning. — De voksnes fest var riktig koselig og der var sørget for kunstnerisk underholdning, foruten at de tilstedeværende ivrig deltok både i gangen om juletreet, som de improviserte sangdanser og folkeleiker. —id—

Redaktør: E. Dithmer-Vanberg.

Thronsen & Co. Boktrykkeri, Bernh. Getz gt. 3 - Oslo